

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a fapturilor Lui“. Iacob 1:18.

Abonamentul : . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In America 1 dolar

Apare odată pe lună
Redactor :
GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația :
Str. Cloșca No. 632.
LIPOVA Jud. Timiș.

Acest număr festiv se trimite gratuit tuturor celor ce sunt abonați la rev. „Cuvântul Adevărului“.

Botezul cu Duh Sfânt.

Fapte 1:4, 5, 8.

Sunt aproape 2000 de ani de când din pustiul Iudeii s'a ridicat un bărbat rinduit de Dumnezeu ca să „pregătească calea Domnului“. Acest bărbat și-a făcut apariția atunci, când păcatul a luat cele mai mari proporții și când totul era îndreptat spre rău. El a apărut în pustiul Iudeii și acolo cu o voce puternică și tunătoare a început a predica zicând: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape. Mat. 3:2.

Acest bărbat care nu era altul decât Ioan Botezătorul, își făcea loc printre ipocriții de Farisei și Saduchei, și poporul dădea năvală ca să-i asculte puternicile predici. Nu avea ceva plăcut la înfățișare; nu era îmbrăcat în haine luxoase, nu purta pe cap o frizură aleasă și nu se nutrea cu cele mai alese bucate. Imbrăcămintea lui era o haină de păr de cămilă și o curea cu care era încins, iar nutre-mântul lui era, „lăcuste și miere săibatică“. Domnul Isus mai în urmă zice despre el: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt? Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată cei ce sunt îmbrăcați în haine moi sunt în casele împăraților“. Mat. 11:7-8.

Cum poporul alerga cu grămada ca să-l asculte, Fariseii și Saduchei au alergat și ei dorind să primească botezul lui. Dar el i-a muștrat aspru zicându-le: „Pui de năpârci. cine v'a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră. Și să nu credeți că puteți zice

în voi înșivă: „Avem ca tată pe Avraam!“ Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele aceste poate să ridice fii lui Avraam. Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc. Mat. c. 3 Vedem deci, că el nu a avut intenția ca să facă o adunare mare de oameni, decât a pretins dela cei ce veneau să primească botezul lui, ca să facă „roade vrednice de pocăință“. Oamenii nepocăiți, nu a voit să boteze.

Vestea despre acest prooroc, a străbătut toată Iudeia, astfel Iudeii s'au hotărât a trimite din Ierusalim niște preoți și Levii ca să-l întrebe: „Tu cine ești?“ El a mărturisit și n'a tăgăduit: a mărturisit că nu este el Hristosul, „Eu“ a zis el, „sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului“, cum a zis proorocul Isaia“. Ioan 1:19-23. „Cât despre mine eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-l duc încălțăminte. **El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.** Mat. 3:11.

Încă nu era terminată misiunea lui Ioan Botezătorul, când iată, din altă parte apare Cel prezis de dânsul și începe la lucru. Ioan 3:22-25. Acesta, care nu era Altul decât Cel prezis și mărturisit de Lege și de prooroci, adică Domnul Isus Hristos, „mângâierea lui Israel“ (Luca 2:25) El vine la al Săi, dar ei nu-L primesc. Ioan 1:11. Pentru aceea

El nu se dă înapoi ci își alege doisprezece ucenici, cărora începe a le lămuri „tainele împărăției cerurilor“. Mat 13:11. Printre aceste „taine“ ocupa un loc de frunte botezul cu Duh Sfânt, despre care El le vorbește atât înainte de răstignirea Sa, cât și după înviere. Ioan 14:15-17. Fapte 1:4,5,8.

Înainte de Domnul Isus, au viețuit mulți oameni, credincioși și sfinți. Domnul Isus S'a deosebit de toți aceștia nu numai prin faptul că El a fost (și este) Fiul lui Dumnezeu sfânt și fără de păcat, nu numai prin felul învățăturilor și a minunilor Sale puternice, nefăcute de nimeni înaintea lui în așa mare măsură și cu așa mare putere, Ioan 9:32 ci El s'a deosebit de ei și prin faptul că avea puterea ca să boteze cu „Duhul Sfânt și cu foc“. Ioan Botezătorul a fost cel mai mare prooroc, Mat. 11:11, dar nici el nu a avut aceasta putere.

Botezul cu Duhul Sfânt.

Felul în care creștinii primitivi au fost botezați cu Duhul Sfânt, ni este arătat în mai multe locuri din Sf. Scriptură. Primul loc al acestui botez, îl aflăm în Fapte la c. 2, Ce s'a întâmplat atunci? „Deodată a venit din cer un sunet ca vîștîitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea el. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s'au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le Duhul să vorbească.“ v. 2-4. Aceasta a fost prima lucrare a „Mângăitorului promis“ cu, și în aleșii Domnului. Puternicile manifestării petrecute în legătură cu botezul Duhului Sfânt, atraseră mulțimea ludelor veniți în Ierusalim cu ocazia praznicului Cincizecimii, și ei curioși se îndreptară numai decît spre casa în care erau adunați aleșii Domnului. Ajunși acolo ei rămăseră încrămeniți, și nu se puteau mira și minuna îndestul de cele ce vedeau și auzeau. Dar nu lipsiră de acolo nici aceia cari căutară să-și explice unii altora secretul acestei lucrări dându-i altă culoare. Ei își băteau joc și ziceau: „Sunt plini de must!“ (adică: „beți“) v. 13-15. Un lucru pe care îl avem de reținut din aceasta întâmplare minunată și botez cu Duh Sfânt, este acela, că poporul care s'a adunat acolo a văzut cu ochii și a auzit cu urechile felul minunat în care Duhul Sfânt S'a revărsat. v. 33.

Al doilea loc, despre botezul Duhului Sfânt, îl găsim în Fapte 8:14-17. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune ce s'a petrecut acolo în legătură cu primirea botezului cu Duh Sfânt. Ne arată însă că acolo era de față și Simon vrăjitorul, care „când a văzut că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor, le-a dat bani celor doi apostoli și le-a zis:

„Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru că peste oricine îmi voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt“. v. 18-19. Să nu uităm că acest Simon a văzut mai înainte pe Filip făcând mari semne și mi-

nuni. În urma semnelor și minunilor făcute de Filip, el a crezut și s'a botezat în apă. v. 15. Dorința lui însă de a fi ceva mare v. 9 nu l-a împins până acolo ca să-l dea și lui Filip bani, cerându-l astfel și lui puterea de a face vindecări și minuni. Prin faptul însă că a cerut-o celor doi apostoli prin a căror mâini să primea Duhul Sfânt, noi înțelegem că aici s'a petrecut o minune mai mare la primirea botezului cu Duh Sfânt, decât vindecările de boale. Și despre aceea minune, noi credem că nu este alta, decât aceea care s'a întâmplat în toate locurile la botezurile cu Duh Sfânt. Adică: **vorbirea în limbi streine, după cum dă Duhul a vorbi.**

Al treilea loc, despre primirea botezului cu Duh Sfânt îl găsim în Fapte 9:17. După trei zile de post, jețifă și rugăciuni, ap. Pavel (Saul de mai înainte) primește Duhul Sfânt prin punerea mâinilor ucenicului Anania. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune în acest loc că ap. Pavel a vorbit în limbi la primirea botezului cu Duh Sfânt, decât numai că și-a recăpătat vederea. În altă parte a Sfintei Scripturi însă ni se arată lămurit că Pavel a vorbit în limbi. El a zis: „**Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți.**“ I Cor. 14:18. Așa dar de aci reese lămurit că ap. Pavel a vorbit în limbi la primirea Duhului Sfânt.

Al patrulea loc, despre primirea botezului cu Duh Sfânt îl găsim în Fapte 10:44-46. Aci vedem revărsarea Duhului Sfânt peste Neamuri. Neamurile, cari crezuseră fură botezate cu Duhul Sfânt. tocmai așa după cum fuseseră și primii credincioși, din ziua Cincizecimii. Fapte 11:15. Încă în timpul când ap. Petru le vestea Cuvântul Domnului, s'a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. „Toți credincioșii tăiași împrejur cari veniseră cu Petru, au rămas ulmiți când au văzut că darul Duhului Sfânt, s'a revărsat și peste Neamuri? Ce semne au văzut ei la Neamuri, cari să-l îndreptățescă a crede că Neamurile au primit darul Duhului Sfânt? Ei l-au cunoscut și au știut de acolo: „**Căci îl auzeau vorbind în limbi și mărlnd pe Dumnezeu.**“ Cum, nu au mărlt ei pe Dumnezeu până aci? Ba, da. v. 30. Dar până aci nu au mai vorbit în limbi.

Al cincilea loc, despre botezul Duhului Sfânt îl găsim în Fapte 19:1-6. Aici este arătat că ap. Pavel întâlnește în Efes doisprezece ucenici, cari au crezut în Domnul după cât au fost învățați. Ba erau și botezați în apă cu botezul lui Ioan. Deoarece nu aveau însă nici o cunoștință despre botezul Duhului Sfânt, ap. Pavel le explică aceasta. Ei au crezut și nu s'au opus. Pentru aceea Pavel, îi botează în apă în numele Domnului Isus, își pune minile peste ei și ei primiră Duhul Sfânt. Pe ce s'a cunoscut că ei au primit Duhul Sfânt? Pe aceea că: „**Vorbeau în limbi și prooroceau.**“

Mai găsim un loc în Fapte 4:31 care vorbește despre umplerea cu Duh Sfânt. Însă aci ni se arată că l-au primit aceia cari l-au fost primit mai

înainte. Deci ei nu s'au rugat după botezul cu Duh Sfânt, ci pentru o mai mare putere în lucrul Domnului. Prin urmare că spune Sf. Scriptură „toți s'au umplut de Duhul Sfânt” înțelegem că o îndoită putere a Duhului Sfânt a venit peste ei. II Impărații 2:9. Fapte 4:23-31.

Din cele cercetate până aci vedem că manifestațiile Duhului Sfânt au fost diferite; și nu în toate locurile aceleaș. Astfel odată vedem noi că la pogorârea Duhului Sfânt, s'a făcut un sunet din cer ca vîntul unui vânt puternic însoțit de limbi ca de foc. Altădată vedem că un vrăjitor întors la credință și botezat în apă, cere Duhul Sfânt pe bani. Într'alt loc vedem pe un om primindu-și vederea. Altădată niște oameni măresc pe Dumnezeu. Și iarăși altădată alți oameni proorocesc. Un lucru însă îl găsim în toate locurile acelaș, și el este: „**Vorbirea în limbi streine**”. Aceasta vorbire este, semnul botezului cu Duh Sfânt, iar celelalte manifestațiuni sunt numai niște fenomene cari —uneori— merg înainte prezenței Divine, I Regi 19:11-13.

Rostul vorbirii în limbi la botezurile cu Duh Sfânt.

Din cele cercetate până aci am văzut că credincioșii din timpurile apostolilor, la primirea botezului cu Duh Sfânt, vorbeau în limbi străine; așa după cum le da Duhul a vorbi. Acum prin mila și ajutorul Domnului, trecem mai departe să vedem care este rostul acestei vorbiri la botezurile cu Duhul Sfânt. Tot la fel vom cerceta dacă este astăzi lipsă de aceasta vorbire sau nu.

Mulți critici ai vorbirii în limbi afirmă că ea a fost dată la început cu scopul ca în felul aceasta să se poată predica Evanghelia celorlalte Neamuri, afară de Iudei. Și pentruca ei să poată susține acest lucru, aduc în sprijinul lor cuvintele din Fapte c. 2. unde este scris: „**li auzim vorbind în limbile noastre măririle lui Dumnezeu!**” v. 11. Deci zic ei, în ziua cincizecimei s'a predicat Neamurilor la Ierusalim, Evanghelia.

Dacă însă suntem sinceri și voim să mărturisim adevărul. atunci trebuie să înțelegem că în ziua Cincizecimei, nu s'a vorbit în limbi pentruca în felul aceasta să se predice Evanghelia ci în felul aceasta Duhul Sfânt a mărit pe Domnul. Ioan 16:14 El vorbeau „măririle lui Dumnezeu”. Fapte 2:11. La Ierusalim în ziua Cincizecimei — afară de pușinți prozeliti din Roma — erau numai Iudei, veniți din diferite popoare, cari cunoșteau limba poporului în millocul căruia petreceau. Astfel când apostolii au vorbit „măririle lui Dumnezeu”, vorbind ei în limba acelor popoare, au fost înțeleși de dânsii. Fapte 2:5.

Predicarea Evanghellei a urmat în urma vorbirii în limbi, și ea s'a făcut de către Petru (și cei unsprezece) în limba Iudeilor. Fapte 2:14, 22. Dacă Domnul ar fi avut intenția ca să lase ca prin vor-

birea în limbi să se predice Evanghelia popoarelor streine, atunci ea nu ar fi avut nici un rost în casa lui Corneliu și cu cei doisprezece ucenici din Efes. Fiindcă nici ap. Petru nu avea trebuință ca să-l predice Corneliu Evanghelia (căci doară el s'a dus să predice lui Corneliu) și nici ap. Pavel ca să-l predice cei doisprezece ucenici. Și în amândouă locurile aceste ei au vorbit în limbi. Fapte 10:46, 17:6.

Alți critici ai vorbirii în limbi, vorbesc în neștiința lor că și ei vorbesc în alte limbi fiindcă întorcându-se la Dumnezeu din păcatele lor, nu mai înjură nici minșesc și nici nu vorbesc lucruri stricate. Însă nici aceasta afirmație nu stă în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Sf. Scriptură ne arată că oamenii cari au primit Duhul Sfânt (botezul) nici unul nu erau neînțorși la Dumnezeu, nici unul nu erau dintre acei cari înjură, minșesc sau vorbesc lucruri stricate. ei erau oameni credincioși mai înainte. Duhul Sfânt nu a fost făgăduit și nici nu a fost dat decât numai celor ce au păzit poruncile Domnului și L-au iubit. Ioan 14:15-16. 17:6. Fapte 8:14-15. 10:2. etc. Dacă deci așa se înțelege vorbirea în limbi după cum dă Duhul, cum zic unii ca acestia, atunci și ucenicii Domnului, și cei din Samaria și Pavel și Corneliu și cei doisprezece ucenici din Efes au vorbit în limbi mai înainte de a primi ei botezul cu Duh Sfânt, fiindcă ei nu mai înjurau, nu minșeau și nu vorbeau lucruri stricate. Să fie Dumnezeu laudat și mărit, căci El ne arată în Cuvântul Său că alta era intenția Duhului Sfânt prin vorbirea în limbi streine.

Doi mărturii.

În timpul când Domnul Isus Hristos predica și zicea: „Eu sunt Lumina lumii...” s'au ridicat Fariseii împotriva Lui și au zis: „Tu mărturisești despre tine înauți: mărturia Ta nu este adevărată”. „Drept răspuns Isus le-a zis: „Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, totuș mărturia Mea este adevărată... pentrucă nu sunt singur, ci Tatăl care M'a trimis este cu mine. Și în Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată: deci despre mine însumi, mărturisesc Eu, și mărturisește și Tatăl, care M'a trimis”. Ioan 8:12-18, Astfel Domnul Isus în calitate de trimis al Tatălui, a trebuit să aibe mărturia Lui, pentrucă mărturia unui singur om, nu are valoare. Și Domnul nu a luat mărturia oamenilor. Ioan. 8:31, 32, 34.

Domnul Isus a zis: „Vor veni mulți în Numele Meu...” Mat. 24:5. Astăzi pe întinsul pământului creștinismul este divizat (împărțit) în mai multe grupări cari durere, să războiesc întreolaltă și fiecare să laudă cu adevărul, fiecare se laudă cu Hristos. Și totuș numai o cale și un drum este către Împărăția cerurilor și numai o singură Biserică are Hristos. Biserica este Corpul lui Hristos și El are un singur corp. Colos. 1:18. Noi nu voim să aducem acuzații nici unei grupări religioase ca și când ele n'ar fi ale lui Hristos, dar spunem că oamenii Lui trebuie să fie adev-

veriți de Duhul Sfânt. Numai acela poate să se prezinte ca un „trimes imputernicit al lui Hristos“, care are mărturia Duhului Sfânt. În ce stă aceasta mărturie? Domnul Isus a zis: „Când va veni Mângăitorul, pe care-L voi trimite dela Tatăl, adică Duhul Adevărului, care purcede delă Tatăl, El va mărturisi despre Mine. Și voi deasemenea veți mărturisi pentrucă sunteți cu mine dela început“. Ioan 15:26-27. Așa dară în trimișii Domnului, trebuie să mărturisească Duhul Sfânt. Două mărturii! Una a celui către care Domnul a zis: „Și veți fi martorii Mei“ Fapte 1:8. Și alta a Duhului Sfânt, deosebit de mărturia persoanei în care intră. Astfel în Fapte 2:4-13 avem mărturia apostolilor în limba lor maternă. În Fapte c. 10:46 ei „vorbeau în limbi și măreau pe Dumnezeu“. Duhul Sfânt a vorbit prin ei în limbi streine iar ei măreau pe Dumnezeu în limba lor maternă. În Fapte 19:6 „vorbeau în limbi și prooroceau“. Duhul Sfânt vorbea prin ei în limbi streine, iar ei prooroceau în limba lor maternă.

După cum Domnul Isus a luat pentru Sine mărturia Tatălui și nu i-a trebuit mărturie dela om, tot la fel nici cel ce urmează Domnului din adevăr nu poate lua mărturie dela om, decât mărturia Duhului Sfânt. Astfel de câte ori s'a întâmplat că servii Domnului au primit Duhul Sfânt, El a mărturisit despre Tatăl în limbi străine, apoi a urmat mărturia celor ce l-au primit în limba lor maternă. Așa s'au auzit două mărturii.

Bine va zice cineva: În ziua Cincizecimei Duhul Sfânt a dat o mărturie clară despre lucrurile „minunate ale lui Dumnezeu“ în limbi înțelese, pe când astăzi cei ce primesc Duhul Sfânt vorbesc în limbi neînțelese. Fraților, să fim sinceri și să lăsăm că și acestea lucruri să ne fie lămurite de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ni se spune că în Fapte 10:46 și 19:6 să se fi vorbit în limbi înțelese. Dar nu aceasta vom să aducem ca dovadă că limbile pot fi neînțelese. Faptul stă în aceea că Duhul Sft. vorbește după cum voiește El și nu după cum voiește nici cel ce-L primește și nici cel ce privește. „**Au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească**“. Fapte 2:4. Tatăl nostru ceresc în mărturisirile pe cari le-a făcut despre Domnul nostru Isus, a făcut și mărturii neînțelese de lume. Ioan 12:28-29.

În timpul V. Testament norul prezenței lui Dumnezeu se oprea la ușa cortului, și Domnul vorbea cu Moise din nor. Exod. 33:9. Norul luminos al Duhului Sfânt a umplut nu Templul pământesc al V. Testament, II Cron. 5:14 ci El a umplut templul cel viu al lui Dumnezeu I Cor. 3:16 (casa cea duhovnicească I Petru 2:5 Ebr. 3:6) și Duhul Sfânt a vorbit din acest templu viu. Aliluia.

Botezul cu Duh Sfânt și nașterea din nou.

Greșala cea mare a multor copii ai lui Dumnezeu, este aceea, că ei nu pot să facă deosebire

între botezul Duhului Sfânt și între nașterea din nou. Ei cred că sunt botezați cu Duhul Sfânt odată cu nașterea din nou. Și pentru aceea cred ei că stăruința după Duhul Sfânt, n'are rost. Or, dacă cercetăm amănunțit Cuvântul lui Dumnezeu, vom vedea limpede că lucrurile nu sunt așa. Este bine deci să cercetăm când se primește nașterea din nou și când se primește botezul Duhului Sfânt.

Nașterea din nou. Aceasta naștere să primește atunci când persoana primește Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus a dat tuturor celor ce-L primesc și cred în Numele Lui, dreptul, ca să se numească copii ai lui Dumnezeu. Ioan 1:12. „El de bună voia Lui ne-a născut prin Cuvântul Adevărului“. Iacob 1:18. „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr'o samânță, care poate putrezi, ci dintr'una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veac și este viu.“ I Petru 1:23. Deci toți cari au primit Cuvântul lui Dumnezeu în inimă lor, au încetat dela păcat și ei sunt născuți din nou. Duhul lui Hristos este împreunat cu acest Cuvânt, Ioan 6:63, însă el nu este botezul Duhului Sfânt. Prima dată lucrează Cuvântul Domnul împreună cu Duhul Domnului Isus la nașterea persoanei din nou și după ce ea este născută, lucrează Duhul Sfânt („Mângăitorul“) la imputernicirea ei. Născut din nou, omul poate ajunge prin credință. Faptul că el este născut din nou se arată pe aceea, că persoana a părăsit păcatul. Botezat cu Duhul Sfânt însă omul nu poate ajunge numai prin credință, aici lipsește afară de credință și ascultarea Fapte 5:32 precum și stăruința. Luca 11:13. Fapte 1:14.

Ucenicii Domnului au primit Cuvântul Lui, încă când era El cu ei pe pământ și ei au păzit Cuvântul Lui. Ioan 17:6-8. Aveau deci Cuvântul Domnului care este Duh și viață, dar nu erau botezați cu Duhul Sfânt. Ioan 6:63 Luca 24:48-49 Fapte 1:4, 5, 8.

O dovadă lămurită ca soarele avem însă în Fapte în c. 8 v. 14-15. Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Apostolii, cari erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la Samariteni, și s'au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. **Căci nu se pogorise încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus.**“

Dacă Samaritenii nu au primit Duhul Sfânt (botezul) atunci când au crezut și s'au botezat în apă, atunci cari sunt cauzele pentru cari unii afirmă că ei l'au primit? Vedem destul de deslușit că pe timpul apostolilor nimenea nu a primit Duhul Sfânt decât numai în urma nașterii din nou. Cuvintele ap.

Pavel din Efes. 1:13 fiind înțelese greșit, mulți să înșală crezând că ei ar fi primit botezul Duhului Sfânt atunci când au auzit Cuvântul adevărului și au crezut. Dacă însă rugăm pe Domnul ca să ne dea lumină asupra acestor cuvinte, vom înțelege lămurit lucrurile în adevărata lor lumină. Ap. Pavel zice: „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgădui”. Efes 1:13. În alt loc Pavel zice tot către cei din Efes: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n’am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt”. Fapte 19:2. Așa dar ei n’au primit Duhul Sfânt când au crezut în Cuvântul lui Dumnezeu dar nu aveau cunoștință despre primirea botezului cu Duh Sfânt, ci l-au primit atunci când au crezut în felul real de botez al Duhului Sfânt: cu vorbirea în limbi. Deci pentru ca ei să primească botezul Duhului Sfânt, a trebuit să creadă în el și să se roage împreună cu ap. Pavel prin punerea mâinilor căruia Duhul Sfânt a venit peste el. Astfel cele scrise la Efes. 1:13 și Fapte 19:1-6 sunt în armonie. Iar dacă nu ținem cont de amândouă locurile aceste, atunci ajungem să ne contrazică Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că dacă botezul Duhului Sfânt (după înțelegerea pe care o au unii dela Efes. 1:13) se primește numai prin credință fără nici o alta dovadă, atunci ne stau în contra versurile următoare: Fapte 19:1-6 Luca 11:13 Fapte 1:14. etc. Dacă botezul Duhului Sfânt se primește odată cu Cuvântul, atunci îndemnul Domnului la stăruință după El, nu sunt serioase. Luca 11:5-13. Să cugete ori cine voiește a fi un adevărat copil al lui Dumnezeu aceasta.

Domnul Isus a zis către Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Ioan 3:5. Acest verset încă este înțeles în diferite chipuri. Sunt unii cari cred că ei sunt născuți din nou fiindcă sunt botezați cu apă și Duh Sfânt. Și ei cred că oricine nu are aceste botezuri, nu este un copil al lui Dumnezeu, Alții sunt cari cred că atunci când ei s’au botezat în apă, au primit și botezul cu Duh Sfânt, fiindcă ei cred că aceste două botezuri sunt nedespărțite unul de altul. Sf. Scriptură însă ne arată pe tâlharul de pe cruce care măcar că nu avea nici botezul în apă și nici botezul cu Duh Sfânt, s’a mântuit. Și cum s’a mântuit? Prin credința în Domnul Isus. Luca 23:40-43. Prin credință, tâlharul în clipa morții sale, a devenit copilul lui Dumnezeu. Ioan 1:12-13. Acum dacă Domnul a vorbit despre o naștere din apă și din Duh, El nu a vorbit nici despre o apă moartă, fiindcă aceea nu poate să nască pe nimenea. El a vorbit despre o altă apă care în credincios curge ca și o „apă vie”. Ioan 4:10 I Ioan 5:8. Ebr. 10:22. Tot la fel nu a vorbit nici despre botezul Duhului Sfânt, când a voit să arate nașterea din Duh, decât a vor-

bit despre Cuvântul Său care este Duh și viață. Ioan 6:63. Rom. 8:2.

Dacă aceia cari sunt chemați de Domnul Isus ca să alcătuiască Corpul Său și-ar da silința ca să înțeleagă bine Cuvântul Domnului, atunci multe certuri ar fi îndepărtate și copiii lui Dumnezeu ar putea viețui în pace fiecare la locul la care să află.

Am avut ocazie ca să prind în mână o foaie în care autorul voia să arate că cine nu are Duhul Sfânt, nu este al lui Hristos, Bineînțeles omul credea că ap. Pavel în Rom. 8:9 a vorbit despre botezul Duhului Sfânt. M’am mirat mult de îndrăzneala (mai mult de neștiința) omului și l-am întrebat: Spune-mi a cui au fost apostolii în timpul când erau cu Domnul fiindcă ei nu erau atunci botezați cu Duhul Sfânt? Sau cei din Samar.a, ori Corneliu? etc. Ioan 17:6. etc. Eu cred că un om născut din nou și care a încetat dela pacat, are Duhul lui Hristos, fiindcă fără de El, omul nu poate să facă acest lucru. Ioan 15:5 II Cor. 3:6. Un astfel de om însă nu poate să treacă și să calce în picioare porunca Domnului pentru stăruința după botezul Duhului Sfânt. Fapte 1:4. Căci odată ce el calcă porunca Domnului în picioare cu bună știință, adică el nu mai voiește a stăruii și învață și pe alții să nu stăruiască, dând o interpretare falsă Cuvântului lui Dumnezeu, acela nu mai este și nici nu se mai poate numi copilul lui Dumnezeu. I Tim. 6:3-5. Rom. 1:21. II Ioan v. 9.

Ce este botezul Duhului Sfânt? Este el nașterea din nou? Nu, nu-i aceasta. Atunci ce este? El este Puterea lui Dumnezeu. Fapte 1:8 II Tim. 1:7. Luca 24:49.

După cum copilul născut trupește are nevoie ca să fie nutrit regulat ca să crească și să primească putere în corpul său, tot la fel, copilul născut duhovnicește are nevoie ca să fie nutrit regulat și să crească, până când este îmbrăcat cu „Putere de sus”. I Petru 2:1-2 Efes. 4:15 Luca 24:49.

Ispita.

Lupta cea mai grea pe care creștinul trebuie să o ducă împotriva vrăjmașului este după botezul cu Duh Sfânt. Mulți credincioși cărora le place a pune mai mult preț pe jerfă decât pe ascultare, cad atunci în cursele sale. După ce credinciosul este născut din nou, diavolul îi aduce mereu înainte lucrurile păcătoase în cari a trăit. El caută mereu ca să-i trezească poftelile firii pământești, ca omul să meargă din nou în păcat. Nu tot așa face însă după botezul cu Duh Sfânt. Războiul care să dă acum între credincios și diavol, este cu atât mai greu cu cât este mai neobservat.

Domnul Isus Hristos după botezul cu Duh Sfânt, imediat a fost ispitit de vrăjmașul. Oare nu știa acela că este El Fiul lui Dumnezeu? Ba da, de sigur a știut. Marcu 1:23-24. Atunci pentru ce

zice: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu...” Luca 4:3. Pentru aceea ca să-L pună pe Domnul în îndoielă dacă poate despre dumnezeirea Sa. Sau să-l facă să lucreze minuni după ordinul sau porunca lui (a diavolului). Dumnezeu să fie laudat și mărit însă că pe Domnul Isus nu L-a putut prinde cu viclenia sa, că El nu S'a depărtat nici măcar cu o iotă dela ce „este scris”. Luca 4:1-15.

Cuvintele cari scriu despre ispita Domnului, sunt scrise pentru învățatura noastră, pentru că noi să știm că dacă Domnul Isus a fost ispitit și a trebuit să treacă prin ea, și noi tot la fel trebuie să trecem. Toți credincioșii devin ispitiți de vrăjmașul după botezul cu Duh Sfânt, însă durere, că nu toți ajung a fi biruitori. Sunt unii cari tocmai atunci când ar trebui să stea mai tari lângă „ce este scris” se îndepartă. Diavolul le șoptește și le zice: „Dacă acum tu ești botezat cu Duhul Sfânt tu trebuie să faci minunea cutare, tu trebuie să ai darul cutare. Haide și lucrează, să vedem dacă-l ai”. Și sermanul suflet necunoscându-l îi cade numai decât în ghiață. El crede că aceste șoapte au venit în cugetul lui dela Duhul Sfânt și începe a lucra crezând că Domnul este cu el, și numele lui (a persoanei) se va face mare, și-l va merge vestea în toate părțile. Sermanul suflet, el nu știe sau a uitat că acela care a voit a fi mare, a fost diavolul. Isaia 14:12-15. Astfel ajunge diavolul să-și bată joc de credincios, după ce acesta a fost botezat cu Duhul Sfânt. Creștinul care să lasă amăgit de diavolul, ajunge într-o stare din cele mai triste. La început diavolul îi amestecă adevărul cu minciuna, ca mai bine să-l poate prinde. Aceasta este metoda lui de lucru dela început. Gen. 3:3-4. Și când l-a prins bine, îl pune spre bașjocura altora și face ca printr'un asemenea să se defaime biserica lui Dumnezeu și Duhul Sfânt. Și așa sermanul suflet care visa un nume mare ca cel dela turnul Babel Gen. 11:4 ajunge o sare stricată care nu mai este bună și de folos. Mat. 5:13.

Și ajunge a servi ca peatră de potecnire în calea celor ce vreau să vină la mântuire. Luca 17:1-2.

Ce trebuie deci să facă credinciosul după ce este botezat cu Duhul Sfânt. Să stea gata de luptă cu diavolul care caută să-l ispitească prin cugetele sale. Orice îi vine în minte (ori ce plan, ori ce gândire) să-l ducă la ce „este scris”. Să nu se îndeparte nici o clipă de ce „este scris”. Prin „ce este scris” în Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul Isus a învins ispita și prin aceasta o învinge ori care credincios. Nu goana cu înferbintare după minuni și proorocii trebuie să fie acum ținta credinciosului, ci rămânerea la ce „este scris”. Numai după ce credinciosul a rămas solid și neclintit pe cele scrise, Domnul lasă ca Duhul Sfânt să lucreze în el prin puterea darurilor, a semnelor și a minunilor. Ebr. 2:4. etc.

„Ascultarea face mai mult decât jertfele”. I

Sam. 15:22. De aceste cuvinte, credinciosul adevărat nu este permis să se îndeparte nici o clipă. Domnul pretinde dela copilul Său ascultare, și numai cei ce sunt ascultători au parte de binecuvântări. I Petru 1:14-15.

Credinciosul botezat cu Duhul Sfânt de curând deci, trebuie să se aștepte la ispită. El trebuie să știe că numai după ce trecut prin ea și a fost biruitor, Domnul să poate servi de el pentru lucrarea S'a, întocmai după cum olarul se poate servi de oală după ce a fost arsă în foc; și nu mai înainte. Iacob 1:12-15. Câți însă dintre cei botezați cu Duhul Sfânt pot rezista focului ispititor, și câți pier în el? Domnul să dea înțelepciune copiilor Săi ca să cunoască ispita și să o poată învinge. II Cor. 2:11. 10:5.

Darul vorbirii în limbi.

„Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutătorilor, cîrmuirilor și vorbirii în felurite limbi.” I Cor. 12:28. Din cele arătate în Cuvântul lui Dumnezeu, vedem că Dumnezeu a pus mai multe daruri în Biserică Sa. Noi vom merge să cercetăm — cu ajutorul Domnului — pe vreo câteva din ele. Drept aceea începem cu darul vorbirii în limbi.

Numai foarte puțini credincioși sunt cari știu ca între vorbirea în limbi la botezul cu Duh Sfânt și între darul vorbirii în limbi există o mare deosebire. Vorbirea în limbi la botezul cu Duh Sfânt deci este una, pe când darul vorbirii în limbi este altul. Sunt credincioși cari vorbesc în limbi la primirea botezului cu Duh Sfânt și mai mult nu mai pot vorbi. Aceasta este o dovadă că ei nu au darul de a vorbi în limbi. Ap. Pavel întreabă: „Toți vorbesc în alte limbi?” I Cor. 12:30. Pe timpul lui Pavel deci nu toți aveau darul de a vorbi în limbi, așa după cum nu-l au nici în zilele noastre toți aceia cari sunt botezați cu Duhul Sfânt.

Bine, va zice cineva: „Dar care este deosebirea între vorbirea în limbi dela botezul cu Duh Sfânt și între aceea ca dar?” Răspunsul îl găsim foarte ușor în sf. Scriptură. Vorbirea în limbi la botezul cu Duh Sfânt, este neoprită și neîmpedată, pe când darul vorbirii în limbi, are pus unele îngrădiri de cari credinciosul trebuie să țină seama. Apoi, pe când vorbirea în limbi la botez poate fi înțeleasă, vorbirea în limbi care face parte din dar, niciodată nu-i; decât numai de cel ce are darul tălmăcirii limbilor. Astfel noi citim: „În adevăr, cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și cu duhul el spune taine”. I Cor. 14:2.

Mulți susțin că vorbirea în limbi fiind neînțeleasă nu mai are niciun rost în zilele noastre. Ei cred că în I Cor. c. 14. ap. Pavel a combătut vorbirea în limbi, arătându-o ca ceva nefolositor. Părerea aceasta nu numai că este greșită, dar este și

foarte contrară voinței lui Dumnezeu. Pentru că ap. Pavel nu a combătut nici de cum vorbirea în limbi decât neorânduiala. Astfel când închie el cap. 14 din I Cor. zice : „...râvniți după proorocie, fără să împedecați vorbirea în alte limbi“. Noi știm că este scris : „Omul cel firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el, sunt o nebunie“. I Cor. 2:14. Să fie Dumnezeu însă laudat și mărit că pentru copiii lui Dumnezeu, vorbirea în limbi a ajuns a fi ceva de care ei nu se pot despărți. Ea niciodată nu-i fără rost. Atunci când nu-i însoțită de tălmăcire, ea servește la zidirea sufletească a persoanei care are darul. I Cor. 14:4. Iar atunci când este urmată de tălmăcire, servește la zidirea sufletească a Bisericii I Cor. 14:5 Apoi ea servește ca un „semn pentru cei necredincioși“ v. 22. Dacă după cum ni este arătat în v. 2 din I Cor. c. 14 vorbirea în limbi nu se face pentru oameni, căci cel ce vorbește în limbi vorbește lui Dumnezeu și nu oamenilor, care ar fi oare credinciosul din zilele noastre ca să spună că el nu are nevoie a vorbi lui Dumnezeu? Noi cerem de multe ori lucruri bune de la Dumnezeu, însă nu am putea împiedeca pe Duhul Sfânt ca să nu se pună și El cu noi în rugăciune ajutându-ne. Rom. 8:39-27. I Cor. 14:14.

Darul vorbirei în limbi, are trei moduri de întrebuințare. 1. **În rugăciune individuală a credinciosului** în acest caz, credinciosul își vorbește lui însuși și lui Dumnezeu și se zidește sufletește pe sine. I Cor. 14. v. 28 și 4. În acest caz vorbirea în limbi, este permisă și nu are nici o îngrădire. 2. **În rugăciune în Biserică.** În acest caz, vorbirea în limbi este condiționată prin faptul că ea trebuie să se limiteze ca să aibe loc și rugăciunea în limba celor cu cari credinciosul se roagă împreună. Ap. Pavel zice: „Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul dar voi cânta și cu mintea. Altmintrelea, dacă aduc mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin“ la mulțămiri pe cari le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? Negreșit, tu mulțamești lui Dumnezeu foarte frumos dar celalalt nu rămâne zidit sufletește“. I Cor. 14:15-17. Și 3, **În vorbire.** Asemenea caz se petrece în timpul predicii, sau înainte ori în urmă. Însă nu în rugăciune. În asemenea caz, vorbirea în limbi poate se continue numai așa dacă este tălmăcire, în cazul când nu este cine să tălmăcească, cel cu darul vorbirei în limbi trebuie să tacă în Biserică. I Cor. 14:27-28

Așa dar înțelegem: Atunci când persoana se roagă lui Dumnezeu, cântă ori își vorbește lui, vorbirea în limbi nu este împedecată sau oprită. Atunci când persoana se roagă în Biserică, vorbirea în limbi este oprită în parte: rugăciunea trebuie să se facă și în limba ascultătorilor sau a celor fără daruri, ca să fie însoțită și din partea lor de „Amin“. În felul aceasta ea este aprobată și de ei. Și în fine

atunci când vorbirea în limbi se face în Biserică și ea ține locul predicii sau a serviciului dumnezeesc, trebuie să fie urmată de tălmăcire, în caz contrar, este oprită de tot.

„Limbile vor înceta“. I Cor. 13:8. Din aceste cuvinte ale lui Pavel, au fost unii cari au crezut că acum nu mai este locul vorbirei, în limbi, fiindcă ea a avut sfârșit. Într'adevăr vorbirea în limbi după Apostoli o găsim la Montaniști, cari au trăit până prin secolul al VI-lea, însă după cum cunoștința despre care deasemenea a scris Pavel că va avea sfârșit, I Cor. 13:8. trebuie să se înmulțească în timpul din urmă. Daniel 12:4 Il Pentru 3:18, tot la fel Biserica la venirea Domnului Isus, trebuie să aibe toate darurile duhovnicești. Ea trebuie să stea la nivelul aceleia din ziua Cincizecimeii. Efes. 5:27 Cânt. 4,7,

Darul tălmăcirii limbilor.

Ca și darul vorbirei în limbi, tot așa și darul tălmăcirii limbilor este pus de Dumnezeu în Biserică Sa. I Cor. 12:28-30. Nici acest dar, nu poate fi primit de către fiecare credincios. Darul tălmăcirii lucrează în strânsă legătură cu darul vorbirei în limbi, fiindcă tălmăcire fără vorbire nu există. Acest dar, lucrează pentru zidirea sufletească a Bisericii. I Cor. 14:5, 12, 13.

Are nevoie Biserica de darul acesta în zilele noastre? Acolo unde nu este vorbire în limbi, nu este nevoie de el, dar acolo unde această vorbire există, lipsa lui se simte. De ce? Pentru că în vorbire în limbi se cuprind „taine“ I Cor. 14:2 și Dumnezeu voiește ca copiii Săi să cunoască „tainele Împărăției cerurilor“, Mat. 13:11. Când Dumnezeu a prezis sfârșitul domniei lui Belșajar, l-a prezis în trei cuvinte scrise pe tencuiala zidului în limbi neînțelese de toți înțelepții împăratului, și Dumnezeu a rinduit pentru tălmăcirea acelor cuvinte pe Daniel care era credincios Domnului. Daniel c. 5. Așa și în zilele noastre Dumnezeu face de cunoscut copiilor Săi, multe lucruri ascunse de ochii lumii. „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.“ Amos. 3:7. I Cor. 2:10.

Darul tămăduirii

Acest dar duhovnicesc a lucrat cu o mare putere în viața Domnului și într' a apostolilor, O mulțime de boinavi ne stau ca martori în sf. Evanghelie și în Faptele Apostolilor, cari au fost tămăduiți de diferite boale prin puterea credinței.

Pentru ce Duhul Sfânt a împărțit daruri duhovnicești următorilor lui Isus? Pentru că atât pe timpul Domnului Isus, cât și pe timpul apostolilor, nu erau ei singurii cari învâțau pe popor. Deoparte erau Fariseii, de alta Saducheii, de alta filosofii greci, etc. etc. Dacă în viața Domnului și a apostolilor Săi nu se arăta ceva mai mult decât în viața acelor, și

dacă învățăturile Lui și ale apostolilor Săi nu cuprindeau în ele o mai mare putere, lumea din timpul lor, îi considerarea și pe ei ca și pe ceilalți, prin faptul însă că Domnul învăța cu putere Mat. 7:29 și aceeași putere a fost dată și apostolilor Săi, ei s'au deosebit atât printr'o viața sfântă cât și prin puterea dumnezeiască care îi însoțea în învățăturile lor, de toți ceilalți. Astfel ap. Pavel zice »Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într'o dovadă de Duhul și de putere.« I Cor. 2:4. Apostolii conștienți de misiunea ce li s'a încredințat, fiind singuri că opera cea mare de evanghelizare a poporelor nu se poate face numai prin cuvânt, s'au rugat Domnului zicând :

„ . . . Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala, și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău ce lui Sfânt, Isus,“ Faptele 4:29-30.

Atât timp cât Evanghelia se predică, ea trebuie să fie unită cu darurile Duhului Sfânt, fiindcă aceste daruri sunt semnele cari însoțesc pe cei ce sunt puși în lucrare de Domnul și au credința deplină în El. Marcu 16:17-18. Când predicarea Evangheliei nu-i urmată de aceste daruri, ea poate fi făcută foarte ușor dintr'un duh de ceartă. Filip. 1:15.

Are Biserica lipsă de darul tămăduirii? Darul tămăduirii este pus de Dumnezeu în Biserică. I Cor. 12:28. Isus Hritos a venit ca să poarte boalele noastre. Mat. 8:17. Cum boalele sunt urmările păcatului primilor oameni, Gen. 3:16-19. Domnul Isus a venit ca să ne aducă o deplină libertate din toată puterea vrăjmașului. Astfel a putut El să ierte și păcatele și să vindece și boalele. Aliluia. Mat. 9:5-6

Aceasta învățătură a avut-o Biserica primitivă și ea a fost dată tuturor celor credincioși. Ap. Iacob zice: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prebiterii Bisericii; și să se roage pentru el după ce-l vor unge cu unt de lemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate îi vor fi iertate.“ Iacob. 5:14-15. Acesta este un principiu de credință după care Biserica lui Dumnezeu s'a călăuzit și se va călăuzi în toate timpurile. I Cor. 3:11.

Daruri și roade.

Mai sunt încă și alte daruri duhovnicești, despre cari nu ne ajunge spațiul ca să vorbim despre fiecare în parte. Ele toate sunt de absolută necesitate pentru Biserica lui Dumnezeu și ea nu poate fi lipsită de ele. Răvna unui copil al Dumnezeu trebuie să fie ne'ncetat ca să le aibe pentru zidirea sufletească a Bisericii.

Mulți copii ai lui Dumnezeu au crezut și cred că ei folosindu-se de cele scrise la I Cor. 12:31 pot să-și aleagă daruri după cum le place lor. Să nu uităm însă fraților că noi trebuie să rămânem la darurile pe cari Duhul Sfânt voiește a ni le împărții. I Cor. 12:11.

Darurile duhovnicești trebuie să aibe la bază roadele Duhului din Galat. 5:22-23. Când acestea roade nu se arată în viața unui credincios, orice daruri s'ar lucra prin el, sunt fără valoare; ba încă ceva mai mult; persoana care se crede mântuită prin daruri fără roade să înșală grozav și în ziua judecării va sta alături de alți păcătoși. Mat. 7:21-23

De aceea frații mei iubiți, voi cari doriți daruri dela Dumnezeu, să nu puneți la o parte roadele.

Poate exista botez cu Duh Sfânt fără roadele Duhului? Un asemenea botez cu Duh Sfânt, nu poate exista. Însă poate să se primească un duh rău atunci când persoana nu trăiește în sfințenie și nu are la bază roadele Duhului Sfânt. Un credincios trebuie să știe că diavolul este o putere necurată. El poate face minuni, poate imita darurile Duhului Sfânt, însă sfânt nu poate fi niciodată. El nu poate face fapte bune. De aceea toți cei ce zic că sunt botezați de Domnul că Duhul Sfânt, și nu fac fapte bune, mințesc. Iacob 3:14.

Să poate întâmpla și aceea că Duhul Sfânt să fie retras dintr'o persoană și să vină în locul Lui, un duh rău. Cum se poate întâmpla una ca aceasta Ea se întâmplă atunci, când persoana botezată de Domnul nu stă în umilință, nu se păzește de vorbiri rele și stricate și nu stăruiește în sfințenie. O neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu poate îndepărta Duhul Sfânt pentru totdeauna și să aducă în locul Lui un duh rău. Acest lucru îl vedem noi în viața lui Saul. „Duhul Domnului s'a depărtat dela Saul: și a fost muncit de un duh rău care venea dela Domnul“ I Sam. 16:14. Care este semnul că o persoană a fost părăsită de Duhul Sfânt? Semnul este acela, că ea este neliniștită, tulburată, face lucruri contrare cu acele pe cari le-a făcut când a avut Duh Sfânt, caută mereu ca prin viclenii și minciuni să se răzbune asupra altora, etc. A știut Saul cum Dumnezeu a luat dela el Duhul Sfânt și i-a dat un Duh rău? El a știut numai din vorbele lui Samuil, dar ca el să simtă ieșirea celui bun și intrarea celui rău, nu a simțit. A fost însă destul că faptele au arătat aceasta. Când avea Duhul Sfânt, s'a făcut surd în calea vorbirilor de rău. I Sam. 10:27. Iar atunci când a fost stăpânit de un duh rău, a căutat viața celui ce era mai drept decât el. I Sam. 24:17. David ca unul care a știut ce poate ajunge un om dela care Domnul retrage Duhul Sfânt s'a rugat zicând: „Nu lua dela mine Duhul Tău cel Sfânt“. Psalm. 51:11.

Inchiere.

După toate cele arătate și descrise până aici cred că fiecare om sincer a putut să se convingă despre necesitatea botezului cu Duh Sfânt și despre lucrarea darurilor duhovnicești în Biserica lui Dumnezeu. Cum stăruința după botezul cu Duh Sfânt este o poruncă, Fapte 1:4-5 înșamnă că călcarea poruncei atrage după sine pedeapsa. Și aceasta pedeapsă este vecinică, Ioan 15:10 Mat. 25:46.

Fraților, Domnul ne-a chemat la mântuire și vrea să ne zidească pe fiecare ca și pe niște pietre vii ca să formăm noi „o casă duhovnicească“ în care să locuiască Duhul Sfânt. I Petru 2:5 I Cor. 3:16. „Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până în sfârșit încrederea nezguduiră și nădejdea cu care ne laudăm.“ Ebr. 3:6. „Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.“ Il Cor. 6:16 Aceasta este „Biserica celor înfi născuți cari sunt scriși în ceruri“, Ebr. 12:23. „Și porțile locuinței morților nu o vor birui.“ Mat. 16:18.

Aliluia. Să fie binecuvântat Dumnezeu Tatăl, în Domnul nostru Isus Hristos, acum și în toți vecii. Amin.

Gh. Bradin.